

АНДЕША: ГУЗАШТА ФАРОМУШ НАМЕШАВАДУ ҲАМДИЛИВУ ҲАМДИГАРФАҲМӢ ВА МУТТАҲИДИ МЕБОЯД

“Ҷашни Ваҳдати миллӣ рамзи баҳамой, сарҷамъӣ, иттиҳоду ягонагӣ ва ваҳдати миллӣ буда, пирӯзии фарҳанги сулҳ ва ақлу заковати солими миллати солору хирадманд ва сулҳпарвари тоҷикро бори дигар собит месозад”.

Асосгузори сулҳу ваҳдати миллӣ-Пешвои миллат, Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон
Эмомалӣ Раҳмон

Воқеан ҳам миллате, ки хотираи таърихӣ ва ҳувияти миллиашро пос наметорад, хоҳу нохоҳ гирифтори сарнавишти талху фочиабор гашта, ҳатто пойдории давлат ва истиқлолияти миллаташро зери хатар мегузорад. Фарзандони халқу миллате, ки гузашташро фаромӯш кардааст ва хотираи таърихашро пос наметорад, хоҳу нохоҳ аз ғояти кӯтоҳандешӣ ояндашро низ инкор мекунад.

Ҳоло ҳам амнияти субот дар ҷомеаи ҷаҳонӣ дар сархати масъалаҳои мубрами рӯз қарор дорад. Сокинони сайёра шоҳиди содир шудани амалҳои террористӣ дар Осиёву Африқо ва Аврупою Амрико гардида ва қариб рӯзе нест, ки мардуми ин ҷо он гӯшаи олам қурбони ҷиноятҳои ваҳшиёнаи террористӣ нагардад. Пӯшида нест, ки иттилоот дар бораи ин падидаи номатлуби ҷомеаи ҷаҳонӣ терроризм дар шабакаҳои интернетӣ зиёд ҳасту зиёд вомехӯрӣ. Таърих гувоҳ аст, гувоҳи медиҳад, ки қариб ҳама миллатҳои давлатҳои баробари рушду инкишофи худ, тағироту ҳаводисҳои зиёдеро паси сар намудааст. Миллати мо низ дар тури таърихи давлатдорӣ бисёр ҳаводису воқеаҳои дидаву сабақҳои зиёдеро андӯхтааст, қувваҳои бадҳо, бадният ва ифротӣ мисли абрҳои сиёҳ дар фазои оромӣ осоишта ҳузур карда зиндагии бомароми мардумро ноором сохтаанд. Мо дар инҷо аз гузаштаи дури таърихи миллатамон ёдовар нашуда, таърихи начандон дур, ибтидои солҳои 90-умро ба хотир меорем. Кишвари азизу маҳбуи мо Тоҷикистон- 9-уми сентябри соли 1991 дар натиҷаи пошхурии сохтори собиқ Иттиҳоди Шӯравӣ, истиқлолияти комили худро ба даст овард. Мутаассифона, дар ҳамин давраи тақдирсозу таърихӣ барои миллату давлати тоҷикон, ки бояд бо соҳибистиқлол гаштан мебоист мардум паи қорҳои созандагӣ бунёдкорӣ мегардиданд, маҳз ана ҳамин гуна ҳизбу ҳаракатҳои террористиву экстремистӣ ва ифротӣ бо ақидаҳои нопоку разилонаи худ ба ҳаёти сиёсии миллату давлати соҳибистиқлоли тоҷик ворид гардида, бо тафриқандозии зиёди беасос миёни мардуми осоишта низоъ андохта вазъи ҷомеаро ноором сохтанд, ки миёнашон наҳзатиҳо фаъолтар аз дигарон буданд. Дар солҳои 90-уми асри гузашта Ҳизби Наҳзати Исломи Тоҷикистон бо ниятҳои муғризона ва таҳрибкоронаи худ ба фаъолият оғоз намуд, ки оқибати инро тамоми мардуми Тоҷикистон шоҳиданд – ҷанги шаҳрвандӣ бо даҳлати нерӯҳои хориҷӣ. Оқибат ҳамин шуд, ки миллати тоҷик чӣ қадар хисороти молиро ҷонӣ дид. Бо дасти душманони миллат ва ғаразхоҳони дохилию хориҷӣ байни миллати мо нооромӣ ба вуқӯ пайваста, боиси ҷанги бародаркушӣ гардид. Қор ба ҷое расид, ки дар оила падар бо писару бародар бо бародар муҳолиф шуд, тоҷик ба сари тоҷик теғ кашиду ҳамсоя хонаи ҳамсояро оташ зад. Бисёр кӯдакон ятим мондаву модарон бесаробон, тифлон шаҳди ҳаётро ночашида ғӯрамарг гардиданд, мардум ватанро тарк мекардуду душманон тухми нифокро дар ин сарзамин мекиштанд. Баъзе доираҳои манфиатдори дохилию хориҷӣ, маҳз аз ҷумлаи роҳбарони собиқ ҳизби террористиву экстремистии наҳзат ва хоҷагону маблағгузорони онҳо, ки ташаббускори ин ҷанги бародаркушӣ буданд, барои ноил шудан ба ҳадафҳои нопоки худ, яъне ба сари мардуми тоҷик, таҳмил намудани мазҳаби бегона ва бунёди давлати исломӣ ба оташ равшан мерехтанд. Андешаву мафкураи халқ амалан ду тақсим шуда буд ва ҷавонони бетачрибаву гирифтори эҳсосот бо дастури хоҷагони дохилию хориҷии хеш ба майдонҳои баромада, вазъиятро боз ҳам мураккаб месохтанду ба ҷои қонун беқонунӣ, ба ҷои низому тартибот беназмиву бесарусомонӣ ҳукмрон буд. Ин вазъи ваҳиму муташаниҷи кишвар, ба зудӣ ба он оварда расонид, ки аз мансабдорони баландпоя, аъзои Ҳукумат, вакилони халқ сар карда, даҳҳо ҳазор нафар мардуми бегуноҳ ба қатл расиданд. Ба пуррагӣ ҳамаи шохаҳои ҳокимият, аз мақомоти марказӣ сар карда то зинаҳои маҳаллӣ аз фаъолият боз монда, бисёре аз роҳбарони онвақта дар ҷунин шароити ҳасос иродаи сиёсӣ, дурандешӣ, сабру таҳаммул ва азму ҷасорати раҳнамоӣ қардани мардумро аз даст дода буданд.

Қисми зиёди зиёиён ва нерӯҳои солимфикри ҷомеа мавқеи шаҳрвандии худро муайян карда натавонистанд ва аз уҳдаи иҷроӣ қарзи шаҳрвандии худ дар назди ҷомеа, баҳусус дар назди ҷавонони бетачриба баромада натавонистанд. Дар натиҷа эътиқоду эътимоди мардум ба роҳбарияти сиёсӣ ва Ҳукумат шадидан коҳиш ёфт, зеро кишвар дар ҷунин вазъи муташаниҷи

сиёсию чамъияти амалан беришро раҳнамо монда буду хатари аз байн рафтани миллату давлати Тоҷикистон таҳдид мекард. Вале барои бахти миллати тоҷик офтоби умедбахш нури фардори арзонӣ дошт ва нафаре ба курсии роҳбарии давлат интихоб шуд, ки маҳз бо ташаббуси корнамоии ӯ ва сиёсати пешгирифтаи Ҳукумати Ҷумҳурии Тоҷикистон мардуми тоҷик сарчамъ шуд ва дар муттаҳидӣ давлат аз хавфу вартаи ҳалокат начот ёфт.

Маҳз яке аз сутунҳои устувори таъмини Истиқлолияти давлатӣ, рӯзи 27-уми июни соли 1997, рӯзи ба имзо расии Созишномаи умумии истиқрори сулҳ ва ризоияти миллӣ буда барои миллату давлати соҳибистиқлоли тоҷик, ҳамчун санаи муҳими таърихӣ ба ҳисоб меравад. Бо шарофати Ваҳдат, ягонагӣ ва ҳамдилӣ барои пешрафти иқтисодии ҳамаи минтақаҳо шароит фароҳам оварда шуд.

Баргу сози коинот аз ваҳдат аст,

Андар ин олам ҳаёт аз ваҳдат аст.

Боиси хушбахтӣ, ки миллати тоҷик азали дурандешу хирадманд буда табиати сулҳофарӣ доштаву сифати инсондӯстиву меҳанпарастиро дороанд, ҳамеша ба гузашт ва созиш омода ҳастанд, гарчанде, ки дар тули таърихи гузаштаи худ, аз дасти аҷнабию аҷнабипарастон борҳо зерӣ зулму шиканҷа қарор гирифтааст, ин даъфа низ бо роҳбарии Пешвои воқеии худ муҳтарам Эмомалӣ Раҳмон, бо дарки баланди манфиатҳои умумимиллӣ қувваҳои аҳриманиро, танҳо ба хотири он, ки ҳаммиллатони мо буданд авфи умум эълон доштаву аз гуноҳи кардаашон гузашт кардаву ба Ватан хононданашон, то ,ки дигар ҳалқи азиятдидаву парешон гаштаи тоҷику тоҷикистонӣ, дар марзу буми меҳани азизи хеш, макону манзилашон зерӣ фазои сулҳу амонӣ ба сар баранд.

Зеро сулҳу ваҳдат, ки ҳамешагӣ барои тамаддунӯбии ҳар як миллат ва рушди босуботи ҳар як давлат чун обу ҳаво зарури лозим аст. Кишвари мо маҳз тавассути Ваҳдати миллӣ дар шоҳроҳи рушд, пешрафту тараққиёт рӯ ба беҳбудӣ намудаву бо заҳматҳои пайгириҳои Асосгузори сулҳу ваҳдати миллӣ-Пешвои миллат, Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон муҳтарам Эмомалӣ Раҳмон, дастовардҳои назаррасро соҳиб гардида давра ба давра ба амалҳои неку ояндасоз гомҳои мустаҳкам гузошта истодааст. Дар ин давра, дар баробари пешравиҳои назаррасии иқтисодӣ иҷтимоӣ мавқеи байналмилалӣ Тоҷикистон низ хело мустаҳкам гардида нуфуз ва ҷойгоҳи мақоми он дар робитаҳои муносиботи ҷаҳони муосир баланд шуд, ки ҳамаи ин дастовардҳои даврони соҳибистиқлолии кишвар ва файзу баракати ана ҳамин ваҳдати миллӣ ва сулҳу суботи ватанамон мебошад. Бо сиёсати ҳалқпарварона ва хирадмандонаашон Асосгузори сулҳу ваҳдати миллӣ-Пешвои миллат, Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон Ҷаноби Олӣ муҳтарам Эмомалӣ Раҳмон ба ҷаҳониён собит намуданд, ки миллати тоҷик дорои фарҳанги таърихи бузург ҳамеша дар ҳолати мушкilotҳои душвориҳо ва саранавиштасозии таърихӣ аз ин неъматҳои худодӣ худ истифода карда, миллату Ватанро эмин нигоҳ медоранд ва ё аз ҳаргуна таҳаввулотҳои фалокатҳо начот медиҳанд.

Дар замони муосири рушдкунанда, таҳкими сулҳу ваҳдат ва ризоияти миллӣ ба таҳкими рукнҳои ҷомеаи шаҳрвандӣ ҳидоят карда, заминаҳои муосири иҷтимоӣ, илмӣ ва фарҳангӣ ба вуҷуд меораду дар паёмҳои ҳарсолаи ироагардидаи Пешвои миллат, Президенти кишвар ба Маҷлиси Олии Ҷумҳурии Тоҷикистон, ҳуқуқ ва озодиҳои бунёдии инсон, аз он ҷумла гуногунандешии сиёсӣ мафкуравӣ, бисёрҳизбӣ, иштироки бевоситаи мардум дар корҳои идораи давлат барои дар амал татбиқ намудани ғояҳои ваҳдати миллӣ чун дурнамои ягонаи ҳалқу давлат бо хотири ободии рӯзгори мардум то ба расидан ба ҳадафҳои ниҳонии он, яъне, ки зиндагии шоистаи мардум инъикос мегардад.

Мусаллам аст, ки ҳама гуна ҳадафҳои иқтисодии кишварамон маҳз дар заминаи ваҳдати миллӣ ба вуҷуд омадаву мо миллати тоҷик дар марҳилаи ҳадафи чоруми кишвар, яъне, ки санитикунонии кишвар қарор дорему дар сурати санитикунонии кишвар дар замони муосир ба ҳадафҳои олии дар пеш гузоштаамон расида метавонем. Мо миллати сарбаланди тоҷик танҳо бо тақвият бахшидани ваҳдати миллӣ, яқдигарфаҳмӣ ва кӯшишҳои пайваста, метавонем ба он марҳилаи ниҳонӣ, зиндагии шоистаамон расем.

Вале набояд фаромӯш кард, ки ҳанӯз ҳам хоинону душманони миллату давлатамон чӣ дар дохилу чӣ дар хориҷи кишвар, умедашонро аз иғвоангезии ноором намудани Ватан ва ба дасисаҳои навбатии сиёсӣ тела додани ҳалқи Тоҷикистон нақандаанд. Боварии комил дорем, ки ҳамватанони азизамон, аз ҷумла сокинони ватанпарвару

меҳнатдӯсти ноҳияи Абдурахмони Чомӣ, ба ғавғоҳои беасосу бемантики қувваҳои аҳриманӣ дода нашуда, бо дарки амиқи ҳадафҳои неки созандаву бунёдкоронаи Асосгузори сулҳу ваҳдати миллӣ-Пешвои миллат, Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон Ҷаноби Олӣ муҳтарам Эмомалӣ Раҳмон зичтар муттаҳид гардида қуввату ғайрати худро минбаъд низ ба манфиати Ватан, таҳкими дастовардҳои Истиқлолияти давлатӣ ва Ваҳдати миллӣ равона месозанд. Дӯстон бо ҳам бисозем, ки замони ваҳдат аст,

Ҳамдилу ҳамдард будан ҷисму ҷони ваҳдат аст.

Ҷашни фархундаи Ваҳдати миллӣ муборак бошад!

Муҳаммадвуд Ҳалимов,

раиси Кумитаи Иҷроияи ҲХДТ дар ноҳияи Абдурахмони Чомӣ